

deller, så længe vi ikke kan få nogen som helst konkrete eksempler.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Charlotte Dyremose, og den næste ordfører er fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er nødt til at sige til fru Line Barfod, at det her emne er så vigtigt for Det Konservative Folkeparti, at vi ikke bare pludselig vil komme med påstande.

Vi er i gang med et samarbejde med regeringen om en handlingsplan for de svageste grupper; vi skal i gang med satspuljeforhandlingerne; der er afsat penge på finansloven til de svageste grupper. Vi vil altså meget gerne have lov til at lave et grundigt arbejde, så vi laver en indsats, der kommer ind det helt rigtige sted. Og derfor vil vi gerne have lov at komme med den her handlingsplan og altså et grundigt arbejde.

Margrethe Vestager (RV):

Som allerede tidligere nævnt under de korte bemærkninger kunne man godt, hvis man følger Folketingets behandling af det her spørgsmål, få det indtryk, at man kan bo i ord; at ord og tale i sig selv skaber bedre boliger.

Det er meget svære spørgsmål, vi diskuterer. Og det er også spørgsmål, som vil tage lang tid, og som man, som tidligere ordførere også har anerkendt, bliver nødt til at forberede sig grundigt på at løse. Det er bl.a. derfor, der er sket en udvikling, mens Det Radikale Venstre havde andel i regeringsansvaret, en udvikling, som også blev anerkendt af socialministeren i hendes tale i forhold til beslutningsforslaget.

Det var en positiv udvikling, som var i gang. Vi kan givetvis godt kritiseres for, at det ikke gik hurtigt nok, at vi ikke var offensive nok i forhold til kommunerne og få dem til at bruge de midler, som var afsat. Men der var en positiv udvikling i gang.

Når vi bliver lidt bekymrede, er det selvfølgelig, fordi vi ikke helt kan se, hvordan de gode ord i forhold til regeringens linje skal blive til virkelighed. Det har allerede længe været diskuteret, hvad regeringens nedskæringer på det boligsociale arbejde kommer til at betyde, hvad det er for et signal, man sender, når man ikke vil have noget boligministerium.

Jeg tror, det er meget afgørende, at vi i det videre arbejde forholder os nøjagtigt og konkret

til, hvad der kan lade sig gøre, fordi det trods alt er bedre at få bygget noget og etableret noget end kun at tale om storslåede visioner, som skal løse alle problemer.

Vi er selvfølgelig også glade for, at den konservative ordfører anerkendte nødvendigheden af den tidligere regerings boligpakke. Så synes jeg måske nok, at der var flere ideer i kassen, som man godt kunne være gået videre med, at der var en positiv udvikling, som man godt kunne have lagt sig i forlængelse af.

Et af de steder, hvor vi måske er kritiske over for SF's forslag, er, at man ikke tager den udvikling med, som har været, siden forslaget blev fremsat første gang. Det ville have givet en bedre konsistens i det arbejde, som Folketinget jo gør, i forhold til det, som alle ordførere er enige om, nemlig at der er et nødvendigt og påtrængende problem at forholde sig til.

Jeg tror, det er helt afgørende, at vi gør det her i fællesskab, at regeringen ikke trækker sig tilbage til egne gode ideer, at oppositionen, hverken på den ene eller den anden side, trækker sig tilbage til deres egne gode ideer, for det kræver en fælles indsats.

Det er meget synlige problemer, og det, der er helt afgørende, er, at vi ikke løser dem ved at levere færdige pakker, som i virkeligheden bare propper folk ind i en sædvanlig og småborgerlig boligform, som de måske slet ikke har en interesse i. De har netop interesse i en vifte af muligheder, sådan som alle andre har.

Kl. 12.45

Jeg tror også, det er helt afgørende, at vi gør os realistiske forestillinger om, hvilke rettigheder vi kan give folk. Vi vil gerne være med til at diskutere udvidelse af rettighederne, men vi har meget vanskeligt ved at se, at der skal gøres væsentlige forskelle eller rangordnes i forhold til umiddelbare behov for at få en bolig stillet til rådighed. De flygtninge, som kommer hertil, er mennesker, som er forfulgte, og som er anerkendt som forfulgte, fordi de får asyl. De er i en nødsituation.

Der er selvfølgelig også mange danskere, som er boligløse. Og vi vil gøre vores yderste, både i opfølgningen af forslaget til folketingsbeslutning og i forhold til regeringens arbejde, for at sikre, at den positive udvikling, som blev sat i gang under den forrige regering, rent faktisk gør, at vi langsomt, men sikkert lykkes med det, som jeg i hvert fald på ordførertalerne fornemmer er et fælles mål.